

Mødet den 20. Decbr. 1906.

(For lukkede Døre).

Fraværende var: Sabroe.

1. (J. Nr. 142--1906). I Henhold til Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder angaaende Nedsættelse af en Taksationskommission efter § 10 i Fordng. af 15. Marts 1845 i Anledning af en forestaaende Erhvervelse for Statsbanerne af et i Mølleengen beliggende Areal, ca. 15½ Tdr. Land stort, valgtes Overretssagfører Kier og Murermester J Mortensen til som Taksatorer at tiltræde nævnte Kommission samt Overretssagfører Bayer som Suppleant for disse.
2. Efter Indstilling af det i Mødet den 13. ds. nedsatte Udvalg valgtes nedennævnte til **Ligningsmænd**:

For nordre Kreds:

1. Købmand Mellenthin, Immervad. (Genvalg).
2. Malermester Secher, Guldbergsgade. do.
3. Murermester Mogensen, Saltholmsgade.
4. Formand Jens Jensen, Studsgade 20.
5. Købmand Robert Hjorth, Studsgade.
6. Snedkersvend Ferd. Jørgensen, Samsøgade 32.
7. Købmand A. Thykjær, Guldsmedgade.

For søndre Kreds:

1. Tømrmester A. Nielsen. (Genvalg).

2. Murermester A. Buhl, Sct Paulsgade.
3. Købmand Vald. Tørslev, Bruunsgade.
4. do. N. P. Jensen, Frederiksalldé 58.
5. Konduktør H. C. Sørensen, Søgade 6.
6. Maskinarbejder Jørg. Christensen, Brammersgade 40.

3. Den fra Udvalget for Belysningsvæsenet foreliggende Indstilling om at modtage det ved Licitationen over Levering af **Kabler til Elektricitetsværket** fra Firmaet Bruun & Sørensen indkomne Tilbud paa 11998 Kr. 61 Øre tiltraadtes.
4. (J. Nr. 381—1906). Til Efterretning forelaa Meddelelse om, at det, efterat Sagen havde cirkuleret til skriftlig Votering, efter Indstilling fra samme Udvalg var vedtaget at modtage et fra Firmaet Hans Broge & Co. indhentet Tilbud paa Levering af en Ladning Londonderry Gaskul til Gasværket for en Pris af 15 Kr. 60 Øre pr. Ton.
5. Efter Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse vedtoges det at bemyndige dette til at afhænde en Byggegrund i Klostergade (Enkeboligerne) eller Grunden paa Hjørnet af Louisegade og Mørksgade til Baptistmenigheden for henholdsvis 18 Kr. og 15 Kr. pr. □ Alen.
6. Fra Udvalget for Byens Skove og Marselisborg Gods forelaa saalydende Indstilling:

»I Byraadets Møde den 17de Maj d. A. blev Spørgsmaalet angaaende en Ordning af Beværterforholdene i Kommunens Skove underkastet en 1ste Behandling, der sluttede med, at Udvalget bemyndigedes til at arbejde videre i Sagen overensstemmende med de under Forhandlingen faldne Udtalelser. For Marselisborg Skovs Vedkommende er Sagen senere — ved den af Raadet i dets Møde den 6te d. M. tagne Beslutning — bragt til en foreløbig Afslutning. Det

vil formentlig derefter være rettest at træffe en Afgørelse af, hvorvidt man nu ogsaa bør søge Forholdene i **Riis Skov** ordnede, eller om man bør udsætte dette, indtil det viser sig, hvorvidt det vil lykkes Turistforeningen at gennemføre den Ordning, der er angiven i Udkastet til den Koncession, som er tilbudt Foreningen. Hvis man imidlertid beslutter sig til straks at omordne Forholdene i Riis Skov, vil det være nødvendigt at tage Beslutning om, hvorvidt man vil nedlægge samtlige de tre nuværende Pavilloner, saaledes som Udvalgets Flertal anser det for rettest, og derefter kun tillade Opførelsen og Driften af én Restauration i Riis Skov. Udvalget henstiller derfor, at Byraadet træffer Bestemmelse angaaende disse Spørgsmaal, og at Udvalget derefter eventuelt bemyndiges til at udbyde Koncession paa Anlæg og Drift af en Restauration i Riis Skov, beliggende Vest for »Salonen«.

Nørgaard var ikke ganske paa det rene med, om det vilde være rigtigt kun at have een Restauration i Riis Skov. Det var sikkert for mange at have 3 saadanne derude, men han var bange for, at man ved at slaa dem sammen til en vilde gøre Uret navnlig overfor dem, der havde mindre godt Raad. Skulde der kun være en Restauration, blev den sikkert ret dyr. Hvis han ikke havde troet dette, kunde han bedre været gaaet med til Tanken om kun at beholde en Restauration derude. Nu derimod var han nærmest tilbøjelig til at mene, at man foruden den paatænkte ny Restauration, burde beholde »Pavillonen«. Det var ikke saa mange Aar siden, at man havde været særdeles tilfreds med den, og dersom den blev bragt i bedre Stand, og man fik en dygtig Vært til den, kunde man

sikkert være tjent med at beholde den. Iøvrigt var han i det hele taget noget betænkelig ved paa dette Tidspunkt at begynde paa mere gennemgribende Ændringer med Hensyn til Restaurationsforholdene i Riis Skov. Det var kun faa Dage siden, man havde vedtaget at give Turistforeningen Koncession paa Anlæg og Drift af et Badehotel og nogle Restaurationer i Marselisborg Skov, og den skulde i den nærmeste Tid nu til at forsøge at rejse den fornødne Kapital til Realisationen af dette Foretagende. Dersom man nu samtidig vilde udbyde Koncession paa Anlæg og Drift af en større Restauration i Riis Skov, vilde dette let medføre en Splittelse af Interessen for disse forskellige Projekter, navnlig da det væsentlig blev de samme, der skulde stikke Kapital i begge Foretagenderne.

Formanden forekom det, at det vilde blive en temmelig lang Udsættelse af den omhandlede Sag, dersom den skulde vente, indtil Planen om Opførelsen af et Badehotel i Marselisborg Skov var gennemført. — En Udsættelse af Sagen var saa meget mere uheldig, som Restaurationsforholdene i Riis Skov var saa tarvelige, at en Forandring af dem var paatrængende nødvendig. Han kunde ikke skønne rettere end, at denne Skov var for lille ikke blot til 3, men ogsaa til 2 Restaurationer. Den bedste Ordning var sikkert at lade de 3 nuværende sløjfe og faa en ny, rummelig Restauration, hvor der kunde blive Plads for alle dem, der søgte ud i Skoven. Han vilde bestemt fraraade, at man beholdt »Pavillonen«, der var en daarlig beliggende og nærmest uhyggelig Restauration.

Simonsen troede heller ikke, at der, eftersom Forholdene havde forandret sig, var Plads til

mere end en Restauration i Riis Skov. »Ferdinandspladsen« havde ganske tabt sit Renommé og burde nedlægges. Man kunde ogsaa daarlig beholde »Pavillonen«, da denné vilde komme til at ligge for nær ved den ny Restauration, der jo skulde opføres noget ovenfor »Salonens« nuværende Plads. Det heldigste vilde være kun at have en Restauration derude, men naar denne blev stor og rummelig, og Pladsen omkring den blev inddelt paa en fornuftig Maade, kunde den utvivlsomt faa tilstrækkelig Søgning og tilfredsstille enhver's Trang, navnlig naar der droges Omsorg for, at man der kunde faa almindelige, gode Varer til rimelige Priser. Han nærede ikke nogensomhelst Frygt for, at det saakaldte finere Publikum og det bredere Lag af Befolkningen ikke skulde kunne enes om en Restauration.

Lottrup var forsaavidt enig med Udvalget, som han gjerne saa, at man fik en ny, god Restauration opført i Riis Skov. Han vilde derimod henstille, at man ikke straks lod »Pavillonen« nedrive, men udlejede den til Værten i den ny Restauration til Drift i Forbindelse med denne.

Mikael Johansen vilde stemme for, at at man gav Udvalget Bemyndigelse til at arbejde videre paa Sagen med det Formaal for Øje at faa en og kun en, god Restauration derude. Naar denne blev indrettet fornuftigt, og der sørgedes for, at den førte saavel de billigere som de dyrere Varere, kunde den sikkert tilfredsstille alle. »Pavillonen« var saa uanstændig daarlig og saa forpestet af Rotter, at man ikke kunde være bekendt at beholde den.

J. C. Petersen nærede nogen Frygt for, at det bredere Lag af Publikum ikke vilde finde sig til Rette i en Restauration som den, der paatænkte

opført. Han var tilbøjelig til at tro, at man vilde gøre rettest i at bibeholde »Pavillonen«. Fik man en dygtig Vært til den, kunde der sikkert endnu drives en god Forretning der.

Filt enborg var tilbøjelig til at synes, at det, lige efter at man havde givet Turistforeningen Koncession paa Aulæg af Badehotel og Restaurationer i Mørselisborg Skov, ikke vilde være ganske korrekt, at udbyde Koncession paa en Restauration i Riis Skov. Han var bange for, at det vilde være vanskeligt paa samme Tid at realisere begge disse Projekter.

Simonsen kunde ikke dele den af Hr. J. C. Petersen udtalte Frygt for, at det bredere Lag ikke skulde have Lyst til at søge til den omtalte ny Restauration. Selvfølgelig vilde Arbejderpublikumet ikke blive tilfreds med den, hvis den udelukkende indrettedes under Hensyntagen til, hvad man kunde kalde Aristokratiet, men dette var aldeles ikke Meningen. Det skulde være et Etablissement, hvor man kunde faa de mere ordinære Varer til rimelige Priser. Naar det var gaaet saa daarligt med de tre nuværende Restaurationer derude, kom det for en Del af, at det efterhaanden var blevet den almindelige Mening, at »Ferdinandspladsen« nærmest var for Proletariatet, »Pavillonen« for Aristokratiet, og »Salonen« for det bedre Lag blandt Borgerne. Det var hans Tro, at naar man fik een Restauration, der kunde tilfredsstille alle rimelige Fordringer, kunde den blive en ganske rentabel Forretning. Hertil vilde det selvfølgelig i høj Grad bidrage, dersom man kunde faa en nemmere Forbindelse mellem Byen og Skoven. Dampbaaden, der i Sommer var begyndt at gaa derud, havde for høj Billetpriis. Tidligere havde Statsbanerne hver Søn- og Helligdag ladet Tog køre derud med

korte Mellemrum, og det var jo ikke utænkeligt, at man igen kunde faa saadanne Skovtog i Gang. Han kunde ikke se, at der var nogensomhelst Grund til at udsætte Sagen af Hensyn til det eventuelle Badehotel i Marselisborg Skov. Ved at udbyde Koncessionen foregreb man i hvert Tilfælde intet, da man jo ikke var bundet til at modtage noget af de mulig indkommende Tilbud. I og for sig kunde han godt være gaaet med til, at Kommunen selv opførte den ny Restauration i Riis Skov, men under de for Tiden herskende stramme Pengeforhold, var det maaske heldigst at gaa den Vej, som man havde fulgt med Hensyn til Pavillonen i »Friheden«, at give Koncession paa Opførelse og Drift for en nærmere bestemt Tid af den paa-tænkte Restauration.

M i k a e l J o h a n s e n var vedvarende overbevist om, at flere Restaurationer ikke kunde begaa sig i Riis Skov. Det hyggeligste vilde ogsaa være at faa een Restauration, hvor alle kunde enes om at søge hen. Han saa ganske vist helst, at Kommunen selv opførte den ny Restauration, men han kunde ogsaa gaa med til at bortforpagte en Plads til den og overlade Private at opføre den.

N ø r g a a r d havde ikke ment, at man skulde udsætte Sagen, indtil Badehotellet i Marselisborg var opført, men kun et halvt Aars Tid, indtil det viste sig, om Turistforeningen i det hele taget kunde faa den nødvendige Kapital tilvejebragt. Det var ikke saa nemt at starte saa mange Foretagender paa een Gang. Der var formodentlig Enighed om, at 3 Restaurationer i Riis Skov var for mange; derimod var man ikke enige om, at een Restauration var tilstrækkelig. Naar Forholdet var dette, forekom det ham, at man foreløbig burde nøjes med at sløjfe »Ferdinandspladsen« og se, hvorledes

det næste Sommer vilde gaa med de to andre Restaurationer derude. Man havde i Virkeligheden her Lejlighed til paa en nem og billig Maade at prøve sig frem.

F o r m a n d e n kunde oplyse, at »Ferdinands-pladsen« forsaavidt var nedlagt, som den var lejet ud til Værten i »Pavillonen« og kun af ham vilde blive benyttet ved enkelte Lejligheder. De nuværende Restaurationer var iøvrigt saa slette, at der overhovedet ikke kunde gøres noget Forsøg med dem som af den foregaaende Taler antydet. Overfor Turistforeningen forekom det ham ikke, at man kunde handle mere loyalt end ved at udbyde Koncessionen paa Anlæg af en Restauration Riis Skov nu, saa vidste den da straks, hvilken Konkurrence den maatte regne med derude fra.

L o t t r u p fandt ogsaa, at Tidspunktet til at udbyde den omhandlede Koncession netop nu var inde. Naar Restaurationsforholdene for Marselisborgs Vedkommende blev ordnede, burde de ogsaa ordnes for Riis Skovs Vedkommende.

J a k o b J e n s e n kunde vanskeligt forestille sig at »Pavillonen« kunde være ubrugelig paa Grund af Rotter; dem kunde man vel nok faa Bugt med. Der kom ganske vist en Del Mennesker i Riis Skov, men de fleste gik sikkert alene derude for at nyde Naturen. Han skulde tilføje, at han vel var Medlem af Skovudvalget, men han havde ikke været med til at vedtage den foreliggende Indstilling.

Det vedtoges at bemyndige Udvalget til at udbyde Koncession paa Anlæg og Drift af en Restauration i Riis Skov saaledes, at »Pavillonens« Hovedbygning eventuelt kan blive bibeholdt i Forbindelse med den ny Bygning.

7. (J. Nr. 356—1906). Fra Skolebestyrer Gudme, der i sin Tid ved Erhvervelse af Matr. Nr. 1 hh

af Markjorden fra Marselisborg, til Indretning af **Marselisborg Kostskole**, havde udstedt Panteobligation til Kommunen, stor 76000 Kr., ved hvilken var stipuleret, at Obligationens Paalydende, saalænge det mellem Kommunen og ham bestaaende Lejemaal angaaende Marselisborg Hovedbygning med Have vedvarede (oprindeligt indtil April Flyttedag 1914, senere forlænget til 1921) skulde forrentes med 2 %, og derefter med 4 % p. a., forelaa Andragende om, at Vilkaarene i den nævnte Obligation ændres saaledes, at der indrømmes ham Rentefrihed af den skyldige Kapital for Tiden fra 11. December d. A. til 11. Juni Termin 1910, og at Obligationens Paalydende fra dette Tidspunkt forrentes med 4 % p. a. i Stedet for 2 % p. a.

Andragendet anbefalede af Budgetudvalget.

Jakob Jensen skønnede ikke rettere end, at man vilde komme ind paa et farligt Skraaplan, hvis man gik ind paa en Ordning som den ansøgte. Der var sikkert mange andre, der havde købt Grund af Kommunen og nu havde ondt ved at klare Renterne af Købesummen, og disse kunde med samme Ret som Andrageren stille Krav om Rentefrihed i nogle Aar. Han kunde i hvert Tilfælde for sit Vedkommende ikke stemme for at bevilge Andragendet. Det var en Handel, der var indgaaet mellem Kommunen og Hr. Gudme, og de Vilkaar, han ved denne var indgaaet paa, maatte han virkelig overholde.

Mikael Johansen pointerede, at det ikke blot var en Handel mellem Kommunen og Hr. Gudme, der var Tale om, men sikkert tilmed en for sidstnævnte særdeles fordelagtig Handel. Saa vidt han vidste, havde Køberen kun givet 2 Kr. pr. □ Alen, og havde kun forrentet den Kapital, Kommunen havde indestaaende i hans Ejendom,

med 2 % p. a. Man havde heller ikke nogen-
sommelst Garanti for, at Andrageren om 4 Aar
var i Stand til at forrente Kapitalen med 4 % p.
a. Han vilde stemme mod at imødekomme An-
dragendet.

Filtenborg gjorde opmærksom paa, at det
ikke tilsigtedes at give Andrageren en Gave. An-
dragendet gik ikke ud paa Rentefrihed for Kapi-
talen, men kun paa en Udsættelse med at erlægge
Renterne. At Hr. Gudme havde vanskeligt ved
at klare sig for Tiden, var ikke saa forbavsende.
Det krævede ikke saa lille en Kapital at sætte en
større Skole i Gang. For Byen var det en For-
del at have en Kostskole i Nærheden; den trak
Dicile hertil fra andre Steder, og det mest Børn
af mere velhavende Forældre. Den mellem Kom-
munen og Hr. Gudme indgaaede Handel var i
Virkeligheden ikke saa fordelagtig for sidstnævnte,
men havde haft en Del Interesse for Kommunen,
der fik solgt 50000 □ Alen Jord, som man ellers
vanskelig kunde sælge, hvorhos man fik 30000 Kr.
udbetalt kontant. Han troede ikke, at der var
nogen egentlig Risiko ved at give Andrageren
Udsættelse med Renterne, som han ønskede. Hvis
man afslog Andragendet, og Hr. Gudme saa ikke
kunde betale de forfaldne Renter, vilde man dog
næppe derfor, straks skride ind mod ham. At han
i det hele taget kunde holde Skolen i Gang, skyld-
tes at der stod andre bag, der havde hjulpet ham.

Samuel sen slog fast, at man ikke havde
nogensommelst Sikkerhed for, at Hr. Gudme om
4 Aar kunde svare 4 % i Rente; altsaa kunde
man ikke vide, om man ikke tabte noget ved at
bevilge hans Andragende. Af Hensyn hertil og
til Konsekvenserne af at stille sig imødekommende
i dette Tilfælde, vilde han stemme mod det fore-

liggende Andragende. Stod der andre bag Hr. Gudme, kunde de jo klare Renterne til Kommunen.

Nørgaard forstod meget vel, at Medlemmer i Raadet kunde nære Betænkelighed ved at gaa ind paa den foreslaaede Ordning. Selvfølgelig var der nogen Risiko forbunden med denne, da man ikke vidste, om Hr. Gudme om 4 Aar kunde svare den højere Rente. Der var imidlertid det særlige ved det foreliggende Tilfælde frem for mange andre af Kommunens Salg af Grunde, at det her drejede sig om en Institution, det havde Betydning for Kommunen at støtte; det var under dette Synspunkt, Sagen skulde betragtes. Købet af den store Grund var slet ikke saa fordelagtigt for Andrageren, der hellere vilde have nøjedes med en mindre Grund, medens Salget for Kommunen maatte henregnes til de ekstraordinære Salg, ved hvilke der ikke paaførtes den nogen Konkurrence, idet Grunden ikke blev købt til Bebyggelse i Spekulations Øjemed. Der stod ikke andre bag Hr. Gudme end Haandværkere, Leverandører og andre Interesserede, der for at redde deres Tilgodehavende søgte at holde Foretagendet i Gang. Naar Andrageren kunde faa Rentelettelse i nogle Aar, gik han ud fra, at han kunde komme over Vanskelighederne, idet han da mente at kunne gøre Regning paa højere Statstilskud, ligesom Indtægten af Skolen formentlig vilde blive større, naar de lavere Klasser, der var godt besatte, rykkede op, hvorhos han endelig paatænkte at forhøje Skolepengene.

Müller skulde villig indrømme, at Hr. Gudme var en fortrinlig Lærer og en dygtig Skolebestyrer, men efter hvad man kunde skønne, var han en meget daarlig Disponent. Han kunde ikke se rettere end, at Andrageren om 4 Aar meget mindre vilde være i Stand til at betale Renterne end nu.

Til den Tid skulde han begynde at afvikle sin meget store private Gæld og vilde saa komme til at sidde haardere i det. Nogen væsentlig Forhøjelse af sine Indtægter kunde han næppe gøre Regning paa. Statstilskudet blev i det heldigste Tilfælde kun forholdsvis lidt større, og det, at de underste Klasser var godt besatte, var ingen Garanti for, at ogsaa de øverste vilde blive det efterhaanden, idet der altid faldt mange Elever fra, eftersom Klasserne rykkede op. Det var Kostgængerne, der skulde bære Skolen, og der var vist af disse allerede saa mange, der kunde være. Det forekom ham, at det vilde være rimeligere, at give ham en Haandsrækning om 4 Aar. I hvert Tilfælde kunde han ikke stemme for det foreliggende Andragende, forinden man havde faaet fuld Oplysning om Andragerens hele økonomiske Stilling.

Simonsen maatte efter det nu fremkomne med Hensyn til Hr. Gudmes Forhold anse det for meget betænkeligt at gaa ind paa den foreslaaede Ordning, da man nærmest maatte gaa ud fra, at han om 4 Aar aldeles ikke kunde betale Renterne. Naar han i Budgetudvalget var gaaet med til at anbefale Andragendet, kom det af, at han havde faaet det Indtryk, at man alligevel i de nærmeste Aar ingen Rente vilde faa af Kapitalen.

Jakob Jensen hævdede, at den af Hr. Gudme indgaaede Handel, forudsat at han magtede Foretagendet, var fordelagtig for ham, idet Grunden jo steg meget betydelig i Pris. Det kunde iøvrigt have været ganske oplysende at vide, hvorledes de paa Grunden opførte Bygningers virkelige Værdi stillede sig i Forhold til Prioriteringen. Det var ingenlunde udelukket, at det kunde forme sig saaledes, at Kommunen kom til at sætte Penge til, hvis den skulde overtage Skolen. Skulde det

straks vise sig, at Andrageren ikke kunde svare nogensomhelst Rente, kunde man jo altid overveje, hvorledes man saa skulde stille sig overfor ham.

Mikael Johansen kunde vedvarende ikke komme bort fra, at naar Hr. Gudme havde faaet en saadan Rentelettelse, som Tilfældet allerede var, havde man ydet ham en meget god Støtte. Han skulde iøvrigt henstille, at man ved fremtidige Salg fastsatte en ensartet Rente af de Kapitaler, man fik til Gode.

Mousten skulde ikke undlade at bemærke, at de efterhaanden fremkomne Oplysninger om Hr. Gudmes økonomiske Stilling ganske havde forandret hans Syn paa Sagen. I Udvalget hed det sig, at Andrageren havde Udsigt til senere at faa Støtte, men nu lod det jo nærmest til, at hans Stilling om 4 Aar vilde være ringere end nu. Under disse Omstændigheder følte han sig ikke bundet ved den Erklæring, som han som Medlem af Budgetudvalget havde været med til at afgive.

Vestesen kunde ikke se rettere end, at hvis man i det hele taget vilde støtte den omtalte Skole, burde det være nu, da den befandt sig paa det kritiske Punkt. Opsatte man at hjælpe til om 4 Aar — som af Hr. Müller foreslaaet — kunde det let hænde, at Hjælpen kom for sent.

Nørgaard skulde overfor Hr. Mikael Johansen gøre gældende, at man ikke ubetinget kunde kalde den Hr. Gudme for Tiden indrømmede Rentenedsættelse for en Gave, idet den ligefrem var et Led i den med ham indgaaede Handel. Kun hvis det skulde vise sig, at han ikke senere kunde betale den højere Rente, kunde der være Tale om at have ydet ham et Tilskud. Da der imidlertid ikke syntes at være Stemning for at bevilge Andragendet i dets Helhed, skulde han foreslaa, at

man foreløbig kun indrømmede Andrageren den ansøgte Rentefrihed for et Aar.

Det vedtoges med 9 Stemmer mod 8 at bevilge det ansøgte for et Aar.

8. Der forelaa Andragende fra Murer A. M. Andersen om **Understøttelse** til hans Kones fortsatte Ophold paa »Helsebo« Brystsygesanatorium paa Fyen, hvor det vil være ønskeligt at hun, der har været der fra 2. Oktober d. A., kan forblive til April n. A. Udgiften ved Opholdet er 2 Kr. 25 Øre pr. Dag.

Jakob Jensen vilde lægge et godt Ord ind for at imødekomme Andrageren. Denne havde, saalænge han formaaede, afholdt Udgifterne ved sin Kones Ophold paa det nævnte private Sanatorium, da han ikke havde kunnet faa hende indlagt paa et af Nationalforeningens. Nu ævnede han ikke længere at betale for hendes Ophold der, og hun skulde gerne forblive der indtil April n. A. De fri Fattiggassers Bestyrelse havde anbefalet Andragendet, og man kunde jo gaa den Vej, at man stillede det fornødne Beløb til Raadighed for Fattiggasserne, saaledes at det af disse udbetaltes Andrageren.

Magnus Nielsen skulde ikke modsætte sig, at man bevilgede det Ansøgte, men han skulde dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det var et noget farligt Skraaplan at komme ind paa at give Understøttelse til Ophold paa private Sanatorier. Han skulde i denne Forbindelse erindre om, — hvad han iøvrigt gentagne Gange havde fremhæve, — at ifølge Loven af 14. April f. A. om Statsstøtte til tuberkuløse Patienters Behandling paa Sygehuse kunde der af Statskassen erholdes et Tilskud af 1 Kr. 85 Øre pr. Sygedag for saadanne Patienter paa Sygehusafdelinger, der

ved almindelige offentlige Hospitaler oprettedes udelukkende for Tuberkulose. Han kunde ikke indse, hvorfor man ikke ved det herværende Kommunehospital fik oprettet en særlig Tuberkuloseafdeling, hvortil der i høj Grad var Trang.

Samuel sen vilde i Tilslutning til Hr. Jakob Jensen anbefale, at man ydede Andrageren den ansøgte Understøttelse.

Nørgaard skulde ikke undlade at oplyse, at man paa Kommunehospitalet foreløbig havde en Afdeling paa 20 Senge for tuberkuløse Patienter. Pladsen paa denne Afdeling var iøvrigt næsten til Stadighed fuldt optaget. Det var imidlertid Genstand for Overvejelse i Sygehusudvalget, hvilken Ordning man skulde søge gennemført med Hensyn til Behandlingen af de omtalte Patienter, og der vilde formodentlig i Forbindelse med Planerne til Opførelse af et nyt Hospital til Foraaret fremkomme Forslag fra Udvalget i den ommeldte Henseende.

Det vedtoges at bevilge det Ansøgte, saaledes at det nødvendige Beløb stilles til Raadighed for de fri Fattigkasser.
